

τούτου και έπείζε δι' έρωτήσεων τήν Μαριέτταν, ήτις έξωργίσθη διὰ τήν άμφιβολίαν ήν έφάνιντο δοκιμάζοντες. Έπα- νέλαβε πολλάκις και μετά πεποιθήσεως ότι ό δολοφόνος ήτο ό Λαυρέντιος. Δαλι- σιέ και ότι τον είχε κάλλιστα άναγνωρίσει.

— Μήπως ήμπορώ ν' άπατηθώ! εί- πε, τόν γνωρίζω καλά, δόξα τῷ θεῷ!... και δέν είχαν περάσει δύο ώραις πού τόν είχα ιδεῖ... "Α! ναί! εἶνε αὐτός... εί- μαι βεβαία, τό άνάστημά του, και τὰ φορέματά του άκόμη.

Και περιέγραψε τοςούτω λεπτομερώς τήν ένδυμασίαν του Λαυρεντίου, και ή περιγραφή αὐτή τοςούτω συνεφώνει πρὸς τὰ ένδύματα, άτινα ό Λαυρέντιος έφόρει τήν νύκτα τῆς έννάτης πρὸς τήν δεκάτην, ὥστε οὐδεμία έχωρει άμφιβολία.

— Και τό πρόσωπόν του! προσέθηκε. "Αδικα είχε καταιβασμένο τό καπέλλο του ὡς 'ς τὰ 'μάτια και άναίβασμένο τό γίαντ του παλτου του... ήμπορεσα και διέκρινα μερικά χαρακτηριστικά του.

Έσιώπησε καταβεβλημένη.

Ό κύριος Θουριέ έπεστάτησεν ὥπως ό γραμματεὺς, ό όποιος έγραφε παρὰ τήν κλίνην, διατυπώση κατὰ γράμμα τό τε- λευταῖον μέρος τῆς καταθέσεως. Μετὰ μι- κρόν ό κλητήρ, όστις είχε σταλῆ εἰς τήν 'Αστυνομίαν, είσήλθεν εἰς τό δωμάτιον και έπλησίασε τόν άνακριτήν.

— Ό Λαυρέντιος Δαλίσιέ εἶνε κάτω, είπε χαμηλοφώνως, πρέπει νά τόν οδηγή- σωμεν ἐδῶ;

Ό κύριος Θουριέ έρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς Μαριέττας, έλαβε κατ' ιδίαν τόν ία- τρὸν και ήρώτησεν αν εἰς ήν κατάστασιν έξασθενήσεως εύρίσκετο ή άσθενής, έπέ- τρεπεν άντιπαράστασιν μετὰ τοῦ κατη- γορουμένου.

Ό ιατρός έκαμε χειρονομίαν δισταγ- μοῦ. Έν τούτοις, έπέτρεψε τήν άντιπαρά- στασιν, παραγγέλλων ὅμως νά ήνε ὅση τό δυνατόν βραχεῖα. Ὁφείλον νά άρκεσθῶσιν εἰς άπλῆν άναγνώρισιν, ήτις άλλως, μετὰ τήν ὁμιλίαν τῆς Μαριέττας, οὐδαμῶς ήν άμφίβολος.

Ό Λαυρέντιος ὡδηγήθη εἰς τό δωμά- τιον.

Περιέφερον, εἰσελθών, περὶ έαυτὸν βλέμ- μα πένθιμον και άνήσυχον. Δέν εγνώριζε πού ήτο και τί παρ' αὐτοῦ εζήτουν. Οι κλητήρες, οἵτινες τόν είχαν ὡδηγήσει, οὐδὲ λέξιν τῷ είχαν εἶπει. Παρατηρήσας ὅμως τόν κύριον Θουριέ και τὸν γραμματέα παρὰ τήν κλίνην εκείνην, ἐπὶ τῆς όποιás ήν έξηπλωμένη ή άσθενής, ήν δέν διέ- κρινεν άκόμη, άλλ' έμάντευεν, άνεσκίρτη- σεν. Έννόησεν ότι ή κρίσιμος στιγμή είχε φθάσει.

— Πλησιάσατε, είπεν ό κύριος Θουριέ.

Πρὸ τῆς ἐκ τοῦ δεσποτηρίου άναχωρή- σεως, ό Λαυρέντιος ήναγκάσθη νά φορέσῃ τὰ ένδύματα, άτινα έφόρει τήν νύκτα τοῦ κακουργήματος.

Ό κύριος Θουριέ παρεμέρισε τὰ παρα- πετάσματα και έτοποθέτησε τόν κατηγο- ρούμενον παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, εἰς τρόπον ὥστε ή Μαριέττα, ήτις είχε κεκλει-

σμένους τοὺς ὀφθαλμούς, νά παρατηρήσῃ αὐτὸν πρῶτον, άμα ήθελε τοὺς άνοίξῃ. Εἶτα έσφιγγεν έλαφρῶς τὸν βραχίονα τῆς άσθενούς, ὥπως τήν άποσπάζῃ ἐκ τοῦ λη- θάργου, εἰς δν έφάνετο διατελοῦσα. Δέν έβράδυνεν ὄντως νά κινηθῇ και έγείρασα τήν κεφαλὴν ήνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Αἰφνης έφρικίασεν! αἱ κόραι τῶν ὀφθαλ- μῶν τῆς διεστάλησαν και προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου, μετ' έκφράσεως άγα- νακτήσεως και φρίκης, καταληφθεῖσα δὲ ὑπὸ νευρικοῦ τρόμου:

— Αὐτός!... νά τον! άνέκραξεν! "Ω! ό άθλιος, ό δολοφόνος!...

Ό Λαυρέντιος κατέστη πελιδνός. 'Η- θέλησε νά ὀρμήσῃ πρὸς τήν Μαριέτταν άνακραζών μετὰ τρεμούσης φωνῆς:

— 'Αλλ' ὄχι, Μαριέττα, είμαι ἐγώ, ό Λαυρέντιος, άναγνώρισέ με...

Οἱ κλητήρες ὅμως τόν έκράτησαν και τόν επάνεφερον εἰς τήν θέσιν του.

ΈΗ Μαριέττα παρετήρησε τήν κίνησιν αὐτήν.

— Κρατήσατέ τον! άνέκραξε μετὰ τρόμου... έρχεσαι νά με άποτελειώσῃς;... φύγε, τέρας... έφόνευσες τήν μητέρα σου...

Και επάνεπσε φρικιώσα και ὥσει κα- ταβληθεῖσα ὑπὸ τό κτύπημα εκείνο.

— 'Αρκεῖ! είπεν ό ιατρός παρεμβάς και κύψας πρὸς τήν άσθενή.

Και ό Λαυρέντιος ήν έτοιμος νά λι- ποθυμίση. Οἱ κλητήρες ήναγκάσθησαν νά τόν ὑποβιβάσωσι και τόν ὡδήγησαν, κλονιζόμενον, εἰς τό πλησίον δωμάτιον.

Μετὰ δύο λεπτά ό κύριος Θουριέ ήτο παρὰ τόν κατηγορούμενον, δν εύρε καθήμε- νον ή μάλλον έρριμμένον ἐπὶ τινος έδρας, άκίνητον, τήν κεφαλὴν έχοντα κεκλιμένην και τό βλέμμα άπλανές.

— Λοιπόν! τόν ήρώτησε, τί λέγετε περὶ τῆς μαρτυρίας αὐτῆς; 'Η γυνή αὕτη σᾶς άνεγνώρισε και σᾶς ὑπέδειξεν άρ- κούντως;

Ό Λαυρέντιος εξέβηκε βαθύν στενα- γμόν, άλλὰ δέν άπεκρίθη.

— Θα ὁμολογήσετε τέλος πάντων; έξηκολούθησεν ό κύριος Θουριέ. Κατα- λαμβάνετε ότι αν σᾶς ζητῶ ὁμολογίαν, δέν τό πράττω διὰ νά συμπληρώσω τήν άνεπαρκειαν τῶν άποδείξεων; ή τελευταία αὕτη θα άπλήγατε τήν κατηγορίαν τοῦ κόπου ν' άναζητήσῃ άλλας.

— "Ω! άνέκραξεν ό Λαυρέντιος μετὰ φωνῆς συντετριμμένης, εἶνε νά τρελλαθῇ κανείς! εἶνε δυνατόν; πῶς, ή Μαριέττα... άλλὰ δέν έχει τό λογικόν της. Πρέπει νά εἶνε παράφρων.

— Παράφρων! είπεν ό άνακριτής μετ' εἰρωνικοῦ μειδιάματος. "Ω, ὄχι! σᾶς βε- βαιῶ και ἐγώ, ό όποιος τήν έξήτασα ἐπὶ μίαν ὥραν, τό γνωρίζω. 'Ιδού, διὰ νά σᾶς πείσω ότι έχει τό λογικόν της άκούσατε τήν κατάθεσιν, τήν όποιαν έκαμε πρὶν έλθετε.

Τῇ έντολῇ τοῦ άνακριτοῦ, ό γραμμα- τεὺς ήξῆζατο άναγινώσκων τό πρακτικόν, ὅπερ είχε συντάξει.

Ό Λαυρέντιος ήκουσε τήν άνάγνωσιν ταύτην μετ' έκπλήξεως. "Όταν έτελειώσεν,

άνήγειρε τήν κεφαλὴν και ρίπτων ἐπὶ τοῦ κυρίου Θουριέ βλέμμα ένδακρυ και ίκετευ- τικόν:

— "Όχι, κύριε, είπε μετὰ φωνῆς διακο- πτομένης, δέν εἶνε αληθές, σᾶς τό ὀρκί- ζομαι.

— Λοιπόν επιμένετε νά άρνήσθε; εί- πεν ό άνακριτής συνωφρυνόμενος.

— 'Αρῶ εἶνε ψεῦδος! ή δυστυχῆς αὐ- τή άπατάται...

— Καλά! είπεν ψυχρῶς ό κύριος Θουριέ. ["Έπετα συνέχεια] *Ρ.

Προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει έπιτυχῇ μετάφρασιν νεωτάτου έργου τοῦ **Louis Jourdan**:

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Τὸ διήγημα τοῦτο, άναφερόμενον εἰς τήν εποχὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐ- τοκρατορίας, τερπνὸν και διδακτι- κὸν ένταυτῷ, θέλει γνωρίσει τοῖς άναγνώσταις ήμῶν ήθη και έθιμα τῆς ισχυρᾶς εκείνης Αὐτοκρατορίας, ήτις τοςούτω σπουδαῖον ἐν τῇ ίστο- ρίᾳ διεδραμάτισε μέρος.

FORTUNÉ DU BOISGODEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Τέλος]

ΝΘ'

Τελειοποιημένη, άπλοποιημένη, άπηλ- λαγμένη τῆς κλίμακος και τῶν κιγκλί- δων, ή λαϊμητόμος, δέν έφάνετο σχεδόν. Έάν δέν είχε τοὺς δύο έρυθροὺς βρα- χίονας και τό χαλύβδινον τρίγωνον, ὡ- μοίαζε πολὺ πρὸς ραπτομηχανήν.

Ό δήμιος επίσης ὡμοίαζε πρὸς τόν πρῶτον τυχόντα εἰσοδηματίαν, οἱ βοηθοὶ αὐτοῦ πρὸς έντίμους ὑπαλλήλους, ή δὲ άμαξα, ήτις περιέμενε νά παραλάβῃ τό σῶμα τοῦ καρατομηθησομένου, πρὸς άμα- ξαν κομιστοῦ πάγου ή μεταπράτου ἐδω- δίμων.

Κατήργησαν τὰς φρικώδεις παρασκευὰς τῶν άλλοτε θανατικῶν έκτελέσεων, και σήμερα φονεύουν άπλούστατα.

Εἶνε άσφαλέστερον, άλλὰ και εἰδεχθέ- στερον.

Ό ὅμιλος τῶν θεατῶν ηῦξήθη διὰ τῆς άφίξεως, κατὰ τὰς προπαρασκευὰς, βραδυ- νάντων τινῶν.

Οἱ άστυνομικοὶ κλητήρες έσχημάτιζον ήδη στοῖχον, περικυκλοῦντες ἐξ άμφοτέρων τῶν μερῶν τό λιθόστρωτον, ὅπερ άρχε-